

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΜΑΑΛΟΥΛΕ.

Τό Σάββατον, 17^{ην}/30^{ην} Ἰουλίου 2011, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐώρτασε τήν ἐορτήν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, τοῦ θεσβίτου, πρό της καθιερωμένης μνήμης αὐτοῦ τήν 20^{ην} Ἰουλίου, εἰς τήν κώμην Μααλοῦλε.

Ἡ κώμη αὕτη εὐρίσκεται εἰς μικράν ἀπόστασιν ἀπό τῆς πόλεως τῆς Ναζαρέτ καί ἀνήκει εἰς ἐκείνας τὰς κώμας, τὰς ὁποίας οἱ Παλαιστίνιοι κάτοικοι αὐτῶν ἐγκατέλειψαν αὐτάς κατά τὰ γεγονότα τοῦ ἔτους 1948.

Εἰς τήν κώμην ταύτην διεβίου Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης μέ τόν ναόν αὐτῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ.

Ἀπό τοῦ 1948 ἕως καί τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ ναός αὐτός παρέμεινεν ἐγκαταλελειμμένος μέχρι καί τὰ τελευταῖα ἔτη, ὅτε δι' ἐνεργειῶν τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβῶρ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος πρός τόν Ἰσραηλινόν στρατόν, χρησιμοποιοῦντα τήν ἔκτασιν τῆς ἐν λόγῳ κώμης ὡς στρατιωτικὴν βάσιν ἐπανεδόθη διὰ χρήσιν εἰς τό Πατριαρχεῖον καί ἐπεσκευάσθη καί ἀνεκαινίσθη, ὥστε νά χρησιμοποιῇται κατ' ἔτος ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καί ἐπὶ ὠρισμέναις ἄλλαις ἐορταῖς διὰ τήν θ. Λειτουργίαν.

Εἰς τόν ἱερόν ναόν τοῦτον, καταλλήλως εὐτρεπισθέντα ὑπὸ τῶν ἐπιμεληθέντων ἐξ ἀρχῆς τούτου Ἀγιοταφίτων Πατέρων, ἐτέλεσε τήν θ. Λειτουργίαν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προσελθὼν ἐξ Ἱεροσολύμων, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἱερομονάχων τῶν ὁμόρων Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου, Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου καί τῶν ἱεροδιακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Μητροπόλεως Ναζαρέτ καί μετέχοντος ἀραβοφώνου καί ρωσοφώνου ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν ἐνοριῶν τοῦ βορείου Ἰσραὴλ τοῦ Πατριαρχείου καί Ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Ναζαρέτ, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπεσκέφθησαν καί τοὺς τάφους τῶν προγόνων αὐτῶν εἰς τό προσκείμενον κοιμητήριον μεθ' ἱερέως διὰ τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Εἰς τό Ἐκκλησίασμα τοῦτο ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη, Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. Καί πάλιν προσηύξατο καί ὁ οὐρανὸς ὑετόν ἔδωκεν καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς», διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. (Ἰακ. 5,16-18).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

«Ὁ πρό συλλήψεως ὢν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πύρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος Πρόδρομος, Ἡλίας ὁ

ἔνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, πνευματικῶς συνεκάλεσε τοὺς φιλεόρτους», ὡς λέγει ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ, «πανηγυρίσαι τὴν θείαν μνήμην τῆς εἰς οὐρανοῦς πυρφόρου ἀναβάσεως αὐτοῦ».

Ὁ σήμερον τιμώμενος προφήτης Ἡλίας ἀναδεικνύεται ὡς τό πλέον δυνατόν παράδειγμα, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ δικαίου ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου ἡ δέησις πρὸς τὸν θεὸν ἐνεργεῖ ἰσχυρῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς φέρουσα μεγάλας ὠφελείας.

Τὰ ἱερά πρόσωπα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, Παλαιᾶς τε καὶ Νέας θεωροῦνται «πρό συλλήψεως ἡγιασμένα», ὅχι διότι ἐξελέγησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τό προφητικόν καὶ ἀποστολικόν αὐτῶν ἀξίωμα ἀντιστοιχῶς, ἀλλὰ διότι διετήρησαν διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν καθαρὰν τὴν καρδίαν αὐτῶν καὶ ἐπέτυχον τῆς ἐμπειρίας τῆς θεοπτίας διὰ τῆς χάριτος πάντοτε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὁψονται», (Ματθ. 5,8). Ἴδού τί λέγει ἐν προκειμένῳ ὁ ψαλμωδός: «Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ θεσβίτης Ἡλίας σὺν Μωσῇ καθορᾷ, ὃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν καρδίᾳ οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ θαβῶρ ὄρει, τὸν Παντοκράτορα».

Μέ ἄλλα λόγια οἱ Προφῆται ζῶντες ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἐνέργειαν τῆς θείας δυνάμεως γίνονται οἱ κήρυκες καὶ Ἑρμηνευτές τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τοιοῦτος ἀκριβῶς ἐμφανίζεται καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ἀπόστολον Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόθεον, «ἄνθρωπος ἦν ἡμῖν ὁμοιοπαθὴς καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ», (Ἰακ. 5,16). (Ὁ Ἡλίας ἦτο ἄνθρωπος πού εἶχε τὴν αὐτὴν ἀσθενῆ φύσιν μέ ἡμᾶς καὶ προσηυχήθη διὰ νά μή βρέξῃ καὶ δέν ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς τρία ἔτη καὶ μῆνας ἕξ).

Ἀναλυτικώτερον εἰπεῖν, ὁ μεγαλῶνυμος Ἡλίας κινούμενος ἀπὸ ὑπερβάλλοντα θεῖον ζῆλον καὶ μή δυνάμενος νά ἀνεχθῇ τὴν ἐκ τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ ἀποστασίαν τοῦ λαοῦ του, ζητεῖ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ ἀπὸ τὸν θεόν. «Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, θεοῦ δέ τὴν ἄμετρον φιλανθρωπίαν θεασάμενος ὁ Προφήτης Ἡλίας ἐταράττετο θυμούμενος καὶ λόγους ἀσπλαχνίας πρὸς τὸν εὐσπλαχνον ἐκίνησεν. Ὅργισθητι, βοήσας ἐπὶ τοὺς ἀθετήσαντάς Σε, Κριτὰ δικαιοτάτε», λέγει ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ.

Ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ δέν ἦτο ἡ τιμωρία τοῦ λαοῦ του, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ διὰ τῆς θείας τιμωρίας μεταμέλεια καὶ ἐπιστροφή τοῦ λαοῦ του ἐπὶ τὸν Κύριόν του, τὸν θεόν αὐτοῦ. Ἐπρεπε ὁ λαὸς του νά παύσῃ κάθε εἰδους συναναστροφή μετὰ πονηρῶν καὶ ἀσεβῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐλάτρευον τὰ εἰδωλα τοῦ ψευδωνύμου θεοῦ Βάαλ.

«Ἐμίσησα», λέγει ὁ ψαλμωδός, «Ἐκκλησίαν πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μή καθίσω», (Ψαλ. 25,5). «Ἐμίσησα πᾶσαν σύναξιν ἀνδρῶν πονηρῶν καὶ μετὰ ἀσεβῶν δέν θά συγκαθήσω συντροφεύων αὐτούς».

Ἡ ἄπειρος φιλανθρωπία τοῦ θεοῦ εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐπεμβαίνει κατὰ τὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς ἀποστασίας τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ διὰ τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ, ὡς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ὁ ὁποῖος «ἀνέστη ὡς πῦρ καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπὰς ἑκαίετο», ὡς λέγει ἡ Σοφία Σειράχ, (48,1).

Βεβαίως, ὁ λόγος οὗτος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἀφοροῦσε εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ἐκ τοῦ Οἴκου Δαυίδ ἐνσαρκώσεως τοῦ

Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ ὡς λαμπάς καιόμενος λόγος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τό παρελθόν καί τήν ἐποχὴν αὐτοῦ, ἀλλά καί εἰς τό παρόν. Ἀφορᾷ, μέ ἄλλα λόγια, τόσον εἰς ἡμᾶς τόν λαόν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ὅσον καί εἰς τόν καιρόν τῆς ἐπιγείου ζωῆς ἡμῶν. Καί λέγομεν τοῦτο διότι ζῶμεν πλέον εἰς καιρούς ἀνομίας καί ἀποστασίας. Ἡ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν σώζουσα ἀληθινή πίστις συγχέεται μέ τήν πίστιν τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, δηλονότι τήν πίστιν ὅλων τῶν θρησκειῶν τῶν προσκυνούντων καί λατρευνόντων τά εἶδωλα.

Ἡ εἰδωλολατρία τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μας ἐκφράζεται διά ποικίλων τρόπων καί μορφῶν. Κύριον δέ χαρακτηριστικόν τῆς εἶναι ἡ ἠθική ἀλλοτριώσεις καί περέκκλισις ἐκ τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο, ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς αὐτονομίας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀρνούμενης τήν ἐν Χριστῷ αὐθεντικὴν αὐτονομίαν:

«Ἐγώ, λέγει ὁ Ἰησοῦς, εἰμί ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή», (Ἰωάν. 14,6).
«Ἐγώ εἰμί τό φῶς τοῦ κόσμου». (Ἰωάν. 8,12).

Ὁ προφητικός καί διαχρονικός λόγος τοῦ πυριμόρφου Ἡλίου, ὁ ὁποῖος (ἐννοεῖται λόγος) πληροῦται ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ἐπαναλαμβάνεται διά τῆς προτροπῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον». (Ρωμ. 12,2).

Τόν σήμερον λοιπόν ἐορταζόμενον ἔνσαρκον ἄγγελον Ἡλίαν παρακαλέσωμεν καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτοῦ εἴπωμεν:

«Προφῆτα κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλυσύνης, οὐδέποτε χωρίζῃ καί ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι, ἀεὶ παρίστασαι. Ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τήν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἵτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Ἀμήν.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν εἰς τό προαύλειον τοῦ Ναοῦ, ὑπό τήν σκιάν τῶν παννυήλων πεύκων, ἐστήθησαν ξύλινοι πρόχειροι τράπεζαι καί ἕκαστος τῶν πιστῶν παρέθεσεν εἰς αὐτάς ὅ,τι εἶχε προετοιμάσει ἕδесμα κατ' οἶκον καί πάντες ἐγενήθησαν ἐν ἀφθονίᾳ ἐκ τούτου, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ Χριστιανικῇ Κοινότητι καί ἐδόξασαν τόν Θεόν, τόν παρέχοντα τοιαύτας πνευματικὰς πανδαισίας ἐπὶ τὰς ἐορτάς τῶν Ἀγίων Αὐτοῦ.

Μετά τοῦτο, ὁ Μακαριώτατος μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ καί πολλῶν ἐκ τῶν πιστῶν παρεκάθισεν εἰς τράπεζαν, τήν ὁποίαν παρέθεσεν εἰς τήν Μητρόπολιν τῆς Ναζαρέτ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Κυριακός.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος ἦλθεν εἰς τήν λίαν πλησιόχωρον τῇ Ναζαρέτ κώμην τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ἠυλόγησε τά τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος, παιδιά καί νέους, τά μετασχόντα εἰς τήν ἐν αὐτῇ καλοκαιρινήν κατασκήνωσιν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder